

En Malerisk Stund!

Da min søster stak mig 3 malebøger under armen - én til mig selv og én til hvert af mine to elskede børnebørn på henholdsvis 7 og 11 år - åbnede hun op for et samvær, der burde være optaget på video for rigtigt at kunne fornemme stemningen omkring det, at være fælles om at sidde og farvelægge historier. For det var faktisk, hvad der skete, når vi sad med hver vores malebog.

Det første motiv vi gik i gang med var brylluppet på første side. Freja på syv år svedte bravt for at holde de store håndbevægelser i ave. Jeg havde købt de dyre tudser med god spids og vi var enige om at gøre os vældig umage med ikke at tegne udenfor stregerne.

Ida på 11 år er rigtig dygtig til at farvelægge og strøg jo langt foran Freja og mig selv med at finde på de forskellige nuancer. Det så flot ud, så vi kom nok til at "abe" lidt efter, det beskyldte hun os i hvert fald for. Men efterhånden som billedet fik farve, var der alligevel stor forskel, og snakken den gik!

"Jeg tror at de to dér er i familie med hinanden," begyndte Freja "kan du ikke se det mormor. De har jo helt samme hårfarve og det er helt bestemt deres far, der sidder der ved moderen." Joh, det kunne jeg da tydeligt se, men jeg kunne så også fortælle at hver af os fire søskende faktisk har haft - nu er vi jo gråhårede - hver sin hårfarve. Mørkebrunt, mellemlønt, rødt og helt lyshåret selv om vi har samme far og mor.

"Heldigvis har Ida og mig samme hårfarve," kom det tørt fra Freja.

"Var din mor med til dit bryllup?" spurgte Ida. "Ja, det var hun da rigtignok," svarede jeg og min stemme må have lydt lidt anderledes, for straks kom det fra Freja: "Ja, men hun er død nu mormor, det ved du jo godt, det er hende du har et billede hængende af på væggen." "Savner du hende?" spurgte Ida nu medfølelse. "Jo, jeg tænker faktisk på hende rigtig tit, og jeg ville ønske at hun havde oplevet jer to piger - det ville have glædet hende." "Så ville hun være vores oldemor," kom det fra Freja som nok ved hvordan tingene hænger sammen. "Men det nåede hun jo ikke vel?" Nej desværre måtte jeg jo nok erkende. "Det gør ikke noget" sagde Freja "for vi har jo en oldemor i Skagen," Hun er bare sådan en sur én," kom det lidt senere prompte fra den lille rebel.

Nu var det tid til en pause. Dvs. Freja ville ikke holde pause, men Ida og jeg gik lidt ud i haven og det varede da heller ikke længe før Freja også kom.

Vi var på "arbejdsweekend" i vores sommerhus, så der skulle jo også lige bestilles lidt!

Efter aftensmaden kom malebøgerne frem igen, og stor var vores forbavselse, da bruden på kirkebilledet havde fået kulsort slør i alle tre malebøger!
Freja begyndte at snøfte, for det var altså hende, der havde farvet alle slør sorte!
Det brokkede Ida og jeg os selvfølgelig højlydt over og hun lovede på Ama´r og halshug at det aldrig ville ske igen. Heldigvis har hun holdt det i Idas malebog, dog kniber det stadig at holde fingrene fra min, hvis jeg lige forlader "tegnestuen" et øjeblik.

Vi er blevet så bidt af de malebøger, at hvert ledigt sekund der er mulighed for det, sidder vi og farvelægger de forskellige "historier" som vi kalder dem.
For mig har det åbnet en helt fantastisk anledning til at fortælle om mine erindringer, på en måde, hvor mine børnebørn drager paralleller til det, de har oplevet.

Stor og glad hilsen fra en mormor på 59 år.